

— Raus aus dem Zimmer! Los!

Puskatussal kotornak ki bennünket az SS-legények a szobákból. A tűzhelyen süll a fánk, fő a tyúk, a meissen-i porcellán edények szanaszét hevernek a gyümölcscsel.

— Újból — ebéidő előtt, — mondja Sarac és útközben majd éhezünk.

— Ha lesz rá időnk — hallatszik valahonnan a sorból.

— Ah, ezek? Ezek már azt sem... — mutatja a fejkurtítást — Alig várják, hogy a civilruha kerüljön felülre.

A távolból, a hídon túl elhaló ágyúörgés hallatszik.

Megindulunk az újabb tábor felé.

— Addig nem bízom bennük, míg ott nem zöldül a fagyott húsuk az erdőszélen, Karl Albert, Lili, Marlen és Maskovszki mellett.

— Vigyázz — mondja Vlada — másodszor jobban megbecsüld a tálcán hozott szabadságot. Túlkönnyen jutottunk hozzá, azért nem becsültük eléggé most.

Menetelünk a fagyott havon. Az útszélen német hullák hevernek.

PAP JÓZSEF:

AZ ÚJ ASSZONYHOZ

Most tudom már, kik és hányadán vagyunk:

Két külön bolygó egy pályán mozogva
Külön-külön is — de jobb, ha fogódzva;
Életmag, újulás: ez az óhajunk!

Még állnak utunkban Tegnapi-lovagok,
Kiknek nyál-inger a dübörgő élet,
És póri zsivaj a harsogó ének —
Velük csatáztván meg-megtorpanok.

Ma is sebzetten menekültök Hozzád,
Hogy zilált hitem újra helyrehoznád,
Mert rátörtek gazul — s eszmékkal terhes

Lüktető fejem lágy öledbe hajtva,
Bújtasd kis kezéd sötét, dús hajamba
Es mondjad biztatón: te vagy a Kedves...

